

(המשך מעמוד 39)

הדרך לאנגליה פחיתי מאוד ורציתי שזה לא יהיה כשהגענו לאנגליה, למזלי ולאכזבתה של דוריס, עורך הדין לא הסכים. מכיוון שדוריס נשואה

רק לא בכיפור

היינו באנגליה במלון המישה כוכבים, כמו תמיד בנסיעות שלנו. כשהזרנו מאנגליה, אחרי שדוריס

ורשמתי שהג'ל סטורנט לרפואה. אחרי שאשתי חלתה, הוריה אמרו לי, כשהיא היתה במצב קשה: "אילן יש לך דירה שכורה, תחזיר את הדירה ואת כל מוצריההשמל, כולל הריטים." מכיוון שאהבתי את אשתי מאוד והאמנתי שהיא עוד תחזור לגור בבית, אמרתי להוריה שאינני מעוניין. אביה שאל אותי אם יש לירדנה ביטוח-חיים, אמרתי לו: ירדנה עדיין בחיים! היא התאוששה וחזרה הביתה, כמו שציפיתי. טיפילתי בה טיפול מסור.

יום אחד היא אמרה לי: "נוכל קטן שלי, אני יודעת שאתה איתי רק בגלל הכסף. אם תעזוב אותי - אנקום בר!"

סחטה ממני את המיץ, חזרתי ארצה. דוריס אמרה לי שהיא רוצה לדבר איתי כל יום בטלפון, והיא תשלם את חשבון-הטלפון. דיברתי עם דוריס שלוש שעות ביום. לפעמים פעמיים ביום. דוריס אמרה לי לשכור מכונית אמריקאית ולחיות כמו מלך בארץ. את כל הכספים היא שלחה לי הדרך הבנק.

כשהייתי בארץ, דוריס אמרה לי אם אני יכול להביא את בת אחותי השנייה, עינבל. לבן שלה משה. עינבל היתה לפני גיוס לצבא, ולא היה איכפת לה להצטרף אליי להולנד. עינבל נסעה איתי להולנד ודוריס שלחה כסף לכרטיסי-טיסה ולקנות בגדים יפים לעינבל.

ג'יגולו או רמאי?

כשהגעתי עם עינבל להולנד, דוריס תיכננה לנסוע יחד לארצות-הברית. היא סיפרה לבעלה כי אילן יש סידור רים שם.

נסעתי עם דוריס לפלורידה והיינו שם שלושה ימים במלון, ודוריס לא רצתה שנצא ממחר. הזמנו אוכל לחדר וירדנו רק לבר.

יוסי-כיפור הגיע, ודוריס רצתה שאשכב איתה אפילו ביום-כיפור. מכי וון שאני שומר מסורת, סרבתי בתוקף. היה לי מאוד לא טוב שם ורציתי לחזור. למזלי, היינו חייבים לחזור כעבור שבוע. כי דוריס סיפרה לבעלה שיש לנו סידורים קצרים.

כך דוריס סיפרה על כל נסיעה שנשענו כל מיני סיפורים, כולל לילי-רים, כל פעם שרק הייתי מבקש כסף, או אפילו על דעת עצמה, כדי לפנק אותי, או שאני לא אעזוב אותה, היתה אומרת לבעלה: "אילן צריך כסף. לך לבנק לשלוח לו."

דוריס סיפרה לבעלה, שאילן ילמד רפואה בהולנד. כדי שיהיה לה כיסוי שאני אצא כבוקר לשעה, כאילו היסוד לאוניברסיטה, וכשבועה יצא לעניינינו אני אחזור. היא אמרה לבעלה שקשה ללמוד באנגליה, ואילן צריך ללמוד בהולנד.

כל בוקר הייתי יוצא, מסתובב שעה וחצי, הייתי מתקשר לדוריס לוודא שבעלה והילדים אינם בבית.

יום אחד בעלה הגיע במיקרה הכי תה. התלבשנו במהירות, כי שמענו את האוטו, ואז דוריס אמרה לו שאילן בא מוקדם והיא שלחה אותו לעשות עוד סידורים וקניות.

דוריס אמרה לבעלה שאני לומד רפואה, מפני שסיפרתי לה שפעם היצי גתי את עצמי להורים של אשתי הדוריסנה תבור סטורנט לרפואה.

דוריס ידעה שהורשעתי על כך. דרר-אגב, כשהכרתי את אשתי הראשונה, אמרתי שאני סטורנט לרפואה וכך היא הציגה אותי להוריה.

כשהגעתי היה רציני ועמדנו לפני חתונה, התורנית לפני שאני לא סטורנט. היא אמרה שהיא יודעת והיא רוצה להינשא לי. נישאנו באהבה גדולה מאוד; וזה היה הרדי.

לאחר ארבעה חדשי נישואין אשתי חלתה במחלה קשה. ישבתי ליד מיטתה וטיפלתי בה. עברתי אז בבית חולים ולקחתי פתק של בית-חולים

סיפורו האישי המרתק של הרופא הירושלמי סנדו שיינפלד (למעלה, עם בנו גד) שאשתו ברחה ממנו בחברת מאהב חברוני, והמאשים את העולם כולו

צ'ינה אין בוסה!

"אני בטוח שמאחורי הסיפור בין צ'ינה ורייב עומד אירגון ערבי, העוזר ומסייע להם," מכריז הד"ר סנדו שיינפלד.

הוא מחייך ככעס. "איפה הייתי במשך השנה וחצי האחרונים? לוא רק ידעתי, הייתי מנסה לעשות משהו, לדבר איתה, להביא אותה."

הוא מניד את ראשו כלא מאמין. סיפור האהבה בין אשתו, דינה, ומאז הבה, דייב הומאני מחברו, קטע את חייו השקטים והנוחים.

שיינפלד (59) הוא רופא שסיים את לימודיו בארץ הולדתו, רומניה. הוא מנהל המעבדה של קופת-חולים מאיר חרת בירושלים, שאליה עלה לפני 14 שנה. את דינה, הצעירה ממנו ב-18 שנה, בארץ היינו רוגמה לקליטת עליה טובה. מהיום הראשון היה לנו טוב, כשהגענו ארצה, לא היו בעיות כלי-כליות. היינו באולפן והציעו לי מיש-רות שונות.

גם לדינה לא היתה בעיה. ברומניה היא סיימה חמש שנות לימוד בבית-לוגיה, והיתה חסרה לה רק עבודת-הגמר. בארץ סייעו לה. היא סיימה את החלק החסר בלימודיה, ואף התקבלה לעבודה כחוקרת ביולוגית. יש לה מאסטאר בכיולוגיה ובמקום עבודתה פירסמה מאמרים וניתוחים שחיברה.

האלה בארנקה.

כשעזבתי אותה, דוריס ביקשה ממני שאני אקנה לה טבעת, שיהיה לה משהו ממני ביד. קניתי לה טבעת-יהלום באחת הנסיעות שלי לארץ. דוריס נתנה לי תחתונים שלה, שמה אותם בבושם, כשקניתי לילדון, ואמרה לי שאני אריח אותם כשאני נמצא בארץ. התחתונים עם תמונת העירום נמצאים במיטתי רה...

חפש את המכונת

החיים בבית שיינפלד התנהלו בשיגרה. סנדו, העייף ממחנות-העבודה ומהשרות הצבאי הממושך ברומניה, שבו הגיע לדרגת סגן-אלוף, השקיע את כל מירצו בילדיו. הוא התגאה בהישגי בניו, דן וגד. מדי שבוע, בימי ראשון, נהג לקחת את ילדיו לסרט, ואחר-כך לסעודת החומס במרכז ירושלים. לדינה היה זה הערב הפנוי.

גם בחינוך הילדים היה סנדו היוזם. הוא התעניין בחומר הלימודים של ילדיו, סייע בהכנת השעורים ואף

מכירים אותי, בגלל עבודתי. אבל אין לי מה להפסיד. הילדים יקרים לי." לדבריו, התרחש השוני באורח-

השתתף באופן קבוע באסיפות-ההורים. ממשך שיינפלד: "בהתחלה הסיפור הביך אותי. שליש מתושבי ירושלים

בימי הזהר נראו דינה וסנדו שיינפלד כזוג יונים לכל דבר, השכנים והחברים ממש קינאו. לא היה חסר להם מאומה. הם היו מישפחה אידיאלית - עד שדינה התאהבה בחברונו.